

## Arrest

nr. 292 828 van 11 augustus 2023  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LANDUYT  
Bloemendalestraat 147  
8730 BEERNEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 februari 2023 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat F. LANDUYT en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“Beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten*

*In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:*

Naam: N.  
Voorna(a)m(en): T.A.  
Nationaliteit: Pakistan  
[...]

*Reden van de beslissing:*

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie ten gevolge van het bekomen van een visum gezinshereniging in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 10.09.2020 in het bezit gesteld van een bijlage 15. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenote van de Belg A.H. [...] met wie zij zich vestigde.

Thans is de situatie echter volledig gewijzigd. Op 03.06.2022 sprak de Rechtbank van Eerste Aanleg van West-Vlaanderen afdeling Brugge de echtscheiding tussen betrokkene en de referentiepersoon uit. Deze echtscheiding werd op 14.07.2022 overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Overeenkomstig art. 42quater, 1§, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 05.10.2022 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Er werden meerdere pogingen ondernomen om ons schrijven aan betrokkene te betekenen. Op 22.12.2022 melde de stad Oostende dat betrokkene werd uitgenodigd om haar de brief te overhandigen, maar dat ze niet was komen opdagen. Daarom werd de stad verzocht om de brief ofwel aangetekend naar betrokkene te verzenden of deze ofwel via de wijkagent te laten betekenen. Op 22.12.2022 stuurde de stad onze brief aangetekend naar betrokkene. Op 17.01.2023 liet Oostende via mail aan de DVZ weten dat zij hun brief hadden weergekregen omdat het stuk niet werd afgehaald bij Bpost. Betrokkene heeft aldus nagelaten het aangetekend schrijven af te halen bij Bpost binnen de 15 kalenderdagen na ontvangst van het afwezigheidsbericht ofwel heeft zij verzaakt aan de verplichting om binnen de acht werkdagen haar nieuwe verblijfsplaats door te geven voor zover zij zou stellen het afwezigheidsbericht nooit ontvangen te hebben. Door toedoen van betrokkene kan heden aldus geen toepassing gemaakt worden van art. 62 §1 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenes dossier zal moeten worden beoordeeld op basis van de voor DVZ beschikbare gegevens.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1° lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Voor zover betrokkene zou stellen te voldoen aan het geval voorzien in artikel 42quater, 4§, 1° lid, 1° dient te worden opgemerkt dat daarbij eveneens vereist is dat zij aantoonbaar werknemer of zelfstandige te zijn in België, of over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, ofwel dat zij deel uitmaakt van een in het Rijk gevormde familie waarvan een persoon voldoet aan voormelde voorwaarde. Thans moet echter vastgesteld worden dat betrokkene sinds 01.09.2021 onafgebroken leefloon heeft ontvangen. Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde zoals gesteld in artikel 42quater, §4, 2° lid van de Vreemdelingenwet. Haar verblijfsrecht kan worden beëindigd.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 24.08.2020 in België (stempel in paspoort nr. DB9678101), nu dus ongeveer tweeënhalf jaar, wat nog een relatief korte periode is.

Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft en gelet op het feit dat zij het grootste deel van haar leven in Pakistan heeft geleefd en dat ze gehuwd was met een man van Pakistaanse origine, kan redelijkerwijze gesteld worden dat betrokkene nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Pakistaanse samenleving, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Ook al verblijft

betrokkene tweeënhalve jaar in België, zulks betekent niet dat haar familiale en sociale banden met haar herkomstland daardoor zouden zijn verdwenen, daarvoor is deze verblijfsperiode te kort. In het dossier kunnen in ieder geval geen elementen worden gevonden met betrekking tot de mate waarin betrokkene banden heeft met Pakistan, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

De economische situatie van betrokkene werd hierboven reeds geschetst: betrokkene ontvangt sedert 01.09.2021 onafgebroken leefloon. Ondanks haar verblijfsperiode is zij er nog niet in geslaagd om zich te integreren op de arbeidsmarkt. Gelet op het feit dat het leefloon dat haar is toegekend af en toe wat varieert, kan aangenomen worden dat er, wellicht via begeleiding van het OCMW, wel gepoogd is geweest om betrokkene tewerk te stellen, doch die pogingen bleven zonder bestendig resultaat en betrokkene dient zich tot op de dag van vandaag te beroepen op de sociale bijstand.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Zoals reeds werd aangehaald, is betrokkene sedert 03.06.2022 uit de echt gescheiden van de referentiepersoon.

Zij staat al sinds 31.01.2022 ingeschreven als alleenstaande. Voor zover uit het dossier blijkt is er geen sprake van een nieuwe partner in het leven van betrokkene, noch van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"III.1. Schending van artikel 42quater Vreemdelingenwet, artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsook het beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel.

III.2. De Verblijfswet (Vw) voorziet in een aantal uitzonderingen op de mogelijkheid voor DVZ om het verblijfsrecht van een derdelands familielid van een Belg of Unieburger te beëindigen. De uitzondering in artikel 42quater §4, 1° Vw omvat verschillende hypothesen. Die hypothesen kunnen niet cumulatief toegepast worden. De mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen wegens feitelijke scheiding is uitsluitend toepasbaar op bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn. Dat zegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in een arrest van 16 juni 2016 (nr. 169.961).

Artikel 42quater §1,4° Vw geeft de mogelijkheid aan DVZ om binnen vijf jaar na de erkenning van het verblijfsrecht een einde te stellen aan het verblijf van het derdelands familielid van een Unieburger (of Belg) in de volgende gevallen:

Het huwelijk met de Unieburger wordt ontbonden of nietig verklaard;

Het (al dan niet gelijkgesteld) geregistreerd partnerschap wordt beëindigd;  
Er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Maar volgens artikel 42quater §4, 1° Vw kan DVZ het verblijfsrecht toch niet beëindigen wanneer het "huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk.(...)"

*Uit het gebruik van het woord 'of' volgt dat het gaat om drie, naast elkaar bestaande, onderscheiden uitzonderingsgronden, die overeenkomen met de drie onderscheiden beëindigingsgronden in artikel 42quater §1, 4° Vw. Dit wil zeggen:*

*Als het huwelijk ontbonden of nietig verklaard wordt, mag DVZ geen einde maken aan het verblijf als het huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;*

*Als het geregistreerd partnerschap beëindigd wordt, mag DVZ geen einde maken aan het verblijf als het geregistreerd partnerschap ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;*

*Als de gezamenlijke vestiging beëindigd wordt, mag DVZ geen einde maken aan het verblijf als de gezamenlijke vestiging ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk.*

*De verschillende hypothesen bij de uitzonderingen kunnen dus niet cumulatief toegepast worden, maar komen elk overeen met een specifieke beëindigingsgrond in artikel 42quater §1, 4° Vw. Om van de uitzondering te genieten moet het derdelands familielid bijkomend bewijzen dat het werkt of voldoende bestaansmiddelen heeft om niet ten laste te vallen van de sociale bijstand en moet het een ziekteverzekering hebben. Of deel uitmaken van een gezin dat voldoet aan die voorwaarden.*

*In deze zaak had DVZ het verblijfsrecht beëindigd van een ex-echtgenoot van een Belg, die drie jaar gehuwd was met die Belg, waarvan één jaar huwelijk in België. Het voormalig familielid had een arbeidscontract en een ziekteverzekering. Volgens DVZ kon de vrouw niet genieten van de uitzondering in artikel 42quater §4, 1° Vw omdat het koppel al na anderhalf jaar na de gezinshereniging feitelijk gescheiden leefde. Daardoor had de gezamenlijke vestiging minder dan drie jaar geduurd vóór het inleiden van de echtscheidingsvordering. Deze cumulatieve toepassing van verschillende hypothesen is volgens de RvV in strijd met artikel 42quater §4, 1° Vw. Bovendien is de RvV van oordeel dat de drie beëindigingsgronden in artikel 42quater §1, 4° Vw overeenstemmen met de hypothesen die het verblijfsrecht initieel hadden geopend, met name:*

*Het huwelijk of gelijkgesteld geregistreerd partnerschap*

*Het niet-gelijkgesteld geregistreerd partnerschap*

*Bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn*

*Dat betekent dat DVZ geen einde kan maken aan het verblijfsrecht van een echtgenoot of partner die feitelijk gescheiden leeft van de Belg of Unieburger die het kwam vervoegen. Dat kan pas als het huwelijk ontbonden of nietig verklaard wordt en het (al dan niet gelijkgesteld) geregistreerd partnerschap beëindigd wordt. De mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen omdat familieleden niet langer gezamenlijk gevestigd zijn (en feitelijk volledig gescheiden leven) is uitsluitend toepasbaar op bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn. Deze zienswijze van de RvV is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie (zie o.m. HvJ 30 juni 2016, C-115/15, NA, punt 47; HvJ 10 juli 2014, C-244/13, Ogierakhi, punt 37; HvJ 8 november 2012, C-40/11, lida; HvJ 13 februari 1985, 267/83, Diatta, punten 20-22) en met de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (zie GwH 26 September 2013, nr. 121/2013, B.36.8). (RvV 16 juni 2016, nr. 169.961).*

*Mijn verzoekster is met haar (ex-)man, gehuwd zijn voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te PAKISTAN op 07.08.2016. Zij deed een aanvraag tot gezinshereniging en verkreeg een visum. Zij is naar België gekomen. Op 10.09.2020 kreeg mijn verzoekster haar verblijfsvergunning (eerst bijlage 15, dan F-kaart). Uiteindelijk werd een echtscheiding bij onderlinge toestemming uitgesproken door de Rechtbank van Eerste Aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, dd. 3 juni 2022. Dit betekent dat zij meer dan 3 jaar getrouwd zijn geweest en meer 1 jaar in België hebben samengewoond. Dit betekent dat zij drie jaar samen zijn, waarvan minstens één in België.*

*Dat de beslissing dan ook ten onrechte is."*

2.2. Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet:

*"III.1. Schending van artikel 42quater Vreemdelingenwet, artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsook het beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel.*

III.2. De Verblijfswet (Vw) voorziet in een aantal uitzonderingen op de mogelijkheid voor DVZ om het verblijfsrecht van een derdelands familielid van een Belg of Unieburger te beëindigen. De uitzondering in artikel 42quater §4, 1° Vw omvat verschillende hypothesen. Die hypothesen kunnen niet cumulatief toegepast worden. De mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen wegens feitelijke scheiding is uitsluitend toepasbaar op bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn. Dat zegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in een arrest van 16 juni 2016 (nr. 169.961).

Artikel 42quater §1,4° Vw geeft de mogelijkheid aan DVZ om binnen vijf jaar na de erkenning van het verblijfsrecht een einde te stellen aan het verblijf van het derdelands familielid van een Unieburger (of Belg) in de volgende gevallen:

III.3. Mijn verzoekster is formeel dat zij NOOIT enige aangetekende brief of uitnodiging gekregen heeft om haar actuele toestand uit te leggen om haar verblijfsrecht te verlengen. Zij studeert voor verpleegkundige en is daardoor inderdaad in de week op school. Zij heeft navraag gedaan bij de bureaus, huiseigenares. Geen van allen heeft ooit iets gezien of vernomen van een uitnodiging om naar de Stad Oostende te komen in verband met haar verblijfsvergunning.

Ook haar assistente bij het O.C.M.W. OOSTENDE, Mevrouw I.B. , heeft nooit iets vernomen van haar collega's bij Stad OOSTENDE in verband met haar verblijfsrecht.

Tenslotte heeft de raadsman van mijn verzoekster aan Stad OOSTENDE gevraagd om een kopie te krijgen van het dossier, ten einde te kunnen nagaan naar welk adres de brief werd gestuurd en na te gaan of alles correct verlopen is. Het is al te gemakkelijk om de schuld bij mijn verzoekster te leggen dat de brief niet werd afgehaald. Enkel voorlegging van de brief en de bar-code kan uitsluitend geven. Gezien deze niet wordt voorgelegd, ligt er geen bewijs voor dat de schuld bij mijn verzoekster ligt."

2.3. In het kader van een goede rechtsbedeling worden de beide middelen samen behandeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) . Dit artikel bepaalt:

*"In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :*

*[...]*

*4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer*

*[...]"*

De verwerende partij stelt vast dat overeenkomstig deze bepaling het verblijfsrecht van verzoekster kan beëindigd worden aangezien op 3 juni 2022 de Rechtbank van Eerste Aanleg van West-Vlaanderen afdeling Brugge de echtscheiding tussen verzoekster en de referentiepersoon uitsprak, en zij op 14 juli 2022 werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Verzoekster bevestigt deze vaststelling. Verzoeksters betoog dat het verblijfsrecht van echtgenoten niet kan worden beëindigd op grond van de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, is in casu dan ook niet dienstig om aan te tonen dat de verwerende partij ten onrechte toepassing zou hebben gemaakt van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder onder meer wat volgt:

*“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:*

*1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;*

*[...]*

*en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”*

De verwerende partij is van oordeel dat deze uitzonderingsgrond niet van toepassing is, aangezien verzoekster niet voldoet aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde zoals gesteld in artikel 42quater, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Zij heeft dienaangaande vastgesteld dat verzoekster sinds 1 september 2021 onafgebroken leefloon heeft ontvangen.

Waar verzoekster voorhoudt dat zij wel degelijk onder deze uitzonderingsgrond valt, aangezien haar huwelijk meer dan drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens een jaar in België, gaat zij voorbij aan voorgaande motivering. De verwerende partij kon volstaan met deze motivering, aangezien het een cumulatieve voorwaarde betreft, hetgeen verzoekster overigens ook in haar middel erkent. Nu verzoekster de vaststellingen van de verwerende partij over de bestaansmiddelenvoorwaarde niet betwist, kon de verwerende partij wel degelijk oordelen dat de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 1° juncto artikel 42quater, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is.

Verzoekster stelt dat zij nooit enige aangetekende brief of uitnodiging gekregen heeft om haar actuele toestand uit te leggen om haar verblijfsrecht alsnog te kunnen uitoefenen. Zij viseert daarmee het motief blijkens hetwelk de verwerende partij, door toedoen van verzoekster, geen toepassing kon maken van artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte moet worden gebracht en hem de mogelijkheid moet worden geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

In de nota wijst de verwerende partij erop dat de brief die aan verzoekster werd gericht in toepassing van artikel 42quater, §5 en artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet en waarin verzoekster werd uitgenodigd om nieuwe bewijsdocumenten over te maken die kunnen worden getoetst aan de voorwaarden om het verblijfsrecht al dan niet te kunnen verderzetten, aangetekend werden verzonden op het adres S\*straat \*, te O., dat verzoekster niet aanwezig was toen de postbode haar de zending wilde uitreiken, dat hij daarop een bericht heeft gelaten maar dat zij de zending nooit heeft afgehaald. De stukken waaruit de aangetekende verzending blijkt -zowel de brief als het document met barcode en bestemming- als de door BPost teruggezonden omslag met dezelfde barcode en hetzelfde adres met de sticker “niet afgehaald” bevinden zich inderdaad in het administratief dossier en vormen het bewijs van aangetekende zending. Verzoekster betwist niet dat het voormelde adres het hare is, maar stelt dat noch zijzelf, noch haar burens noch haar assistente bij het OCMW iets hebben gezien of vernomen. Evenwel legt zij geen bewijs voor dat zij een klacht heeft ingediend bij Bpost in verband met het niet conform uitreiken van een aangetekende zending. De Raad kan derhalve alleen maar vaststellen dat het bestuur het noodzakelijke heeft gedaan en geen fout kan worden verweten. Overigens moet er nog op worden gewezen dat verzoekster haar belang bij haar kritiek niet aantoonde. Zij brengt immers geen elementen of documenten bij die, mocht zij deze hebben kunnen voorleggen naar aanleiding van het ontvangen van de brief van de verwerende partij, tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. In de mate dat zij haar opleiding verpleegkunde had willen aanvoeren, toont zij evenmin aan hoe dit element tot een andere beslissing had kunnen leiden.

Een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster nog de schending aanvoert van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, blijft ze in gebreke om deze vermeende schending toe te lichten, waardoor dit middelonderdeel onontvankelijk is.

2.4. De twee middelen kunnen niet worden aangenomen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel.**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS